

Suvisel laulu- ja tantsupeol „Minu arm” osales meie koolist kolm koori, kaks võimlemisrühma ja nelja pererühma tantsijad. Poistekoori lauljatel jagus naeratusi rongkäikugi

Hariduselu on pidevas muutumises

Triinu Kree, 8.d klass

Meie kooli direktor ja õppejuht käisid 28. augustil Tallinnas haridusminister Mailis Repsiga kohtumas.

Direktor Aavo Soopa sõnul puudutas minister oma kõnes paari teemat, millest on palju räägitud. „Üks neist on **koolikiusamine**, eesmärgiks on see, et õpilaste koolielu oleks vägivallavaba ning positiivne. Teine teema on samuti igavene – **koostöö**, koostöö ning veel kord koostöö, nii õpetajate ja õpilaste kui ka lapsevanemate vahel,” rääkis koolijuht.

Haridusmaastik on pidevas muutumises. Praegu on menetlemisel eelnõu, mille suhtes pole veel lõplikku otsust langetatud - põhikooli **lõpueksamite kaotamine**. See suur muudatus tähendaks, et iga kool valib ise lõpetamise tingimused, kusjuures eksamite asemel oleksid testid. See, kas need testid toimuksid piiratud ajal või õppeaasta sees, pole veel selge. Aavo Soopa arvab, et sel aastal eksamid ikkagi jäävad. „Valitsus on minu teada oma heakskiidu juba andnud, nüüd peaks see edasi riigikogusse minema, ent riigikogu alustas alles tööd ja kindlat otsust pole vastu võetud. Üle Eesti on avaldatud arvamust,

et miks lõpueksameid ikkagi vaja on, kui nii või teisiti sisseastumistel katseid tehakse. Samas koolitunnistus jääb kindlasti kõikjal oluliseks. Kui ikka ise vaeva ei näe, siis elus kaugele ei jõua. Praegugi on aineid, kus põhikooli lõpuni enam hindeid ei panda. Osas koolides on nii, et kuidagi kombineeritakse viimaks hinne, kuna lõputunnistusele tuleb see ikkagi panna. See pole minu meelest eriti mõistlik, olgu süsteem siis juba selge,” kõneles direktor.

Vastuseks ksimusele, kas midagi on muutumas ka meie koolis, nimetas Aavo Soopa esimesena **valikkursusi**, mis lisandusid meie 3., 5. ja 7. klassi õppekavasse. Iga õpilane neist klassidest saab endale aasta jooksul valida kolm erinevat kursust, igaks trimestriks ühe.

„Meil on igas paralleelis kuus valikut, rühmad on väiksed, on võimalusi rohkem koos tegutseda ja õpetajailgi on kergem õpilastele pühenduda.“ Kursuste juures peab direktor positiivseks veel seda, et need on praktilised. „Eesti koolides on õppimine enamjaolt teoreetiline ja praktiline pool üsna väike. Valikkursuste mõte ongi tuua praktika ning oma kätega tegutsemine

tavaõppele lähemale.”

Samuti plaanitakse direktori sõnul korraldada **telefonivabu päevi**. „Kui eelmisest aastast kehtib suurte majas tunni ajaks telefonide kasti panemise süsteem, siis telefonivaba päev kujutab endast seda, et päeva jooksul telefoni koolis välja ei võetagi. Aeg on näidanud, et ilma mõtte ja sihita telefoni kasutamine viib selleni, et õpilased on hajevil ning nõrga tähelepanuga. Nii on aga keeruline koolis toime tulla. Suures majas on olnud juhtumeid, kus tunnis telefoni eesmärgistatud kasutamisel hakkavad õpilased seal hoopis millegi muuga tegelema. See, et me oma nutiseadmetes palju aega veedame, ei tähenda, et oskame nendega midagi mõistlikku teha.”

Kuigi püüame õppimisel erinevaid programme kasutada, on Aavo Soopa arvates probleemiks see, et leidub vähe eestikeelseid lehekülgi. „Oleme väike riik ja meil pole palju emakeelseid õppeprogramme. Samas oleks hea, kui internetis saaks lahendada ka töövihikuülesannete laadseid harjutusi. See hoiaks kokku paberit ja oleks kergenduseks koolikotile.”

Järgneb leheküljel 2

Tere kõigile!

Suvi möödus jälle kiiresti, aga ka sügisel on oma võlud. Uus kooliaasta on hoogsalt käima läinud ning loodan, et olete sellega juba harjunud ja rõõmsad. Tore on see-igi, et kooli on tulnud mitu uut õpetajat, tutvustame neid ajalehe keskosas. 1. septembri mõtteid jagavad meiega tänavused ühetskandikud Oma Sõna viimasel leheküljel.

Alanud õppeaastal on juba palju vahvat juhtunud. Jooksev info on alati kooli Facebooki lehel, aga mõnest sündmusest saate täpsemalt lugeda värskest koolilehest, mida praegu käes hoiate. Meie õpilased on saavutanud juba hulga häid tulemusi spordis. Võime selle üle uhked olla.

Ma juhin teie kõigi tähelepanu ka Viljandi tänavate ja üldse maailma puhtusele. Selle raames toimus alles hiljuti maailmakoristuspäev, millest meie kooli agarad õpilased osa võtsid. Igatüks meist saab kliimasoojenemise vastu midagi ära teha. Seepärast kutsungi teid üles enda koduümbrust rohkem jälgima ning selle puhtuse heaks rohkem pingutama. Ainult ühiselt võime maailma olukorda parandada!

Ärge laske sügispimedusel enda üle võitu saada ning vaadake olukordi ja inimesi lihtsalt positiivse nurga alt.

Olg tublid ja kohtume peagi!

Adele

Algus leheküljel 1

Lõpetuseks ütles direktor: „Kui sul on ühiskonna liikmena – ole sa lapsevanem, vilistlane, praegune õpilane või kes iganes – tunne, et tahad koolile endast midagi anda või aidata koolielu paremaks muuta, siis tule ja tee! On võimalik aida-

ta tunde läbi viia, osaleda erinevates programmides, kus saad tulla kooli midagi tegema. Kui sinu vaatevinklist võiks miski parem olla, siis tule ja löö käed külge! Täiskasvanuna on muidugi ka võimalik päris õpetajaks tulla, sest ega neid Eestis ülearu pole!“

Haridusminister Repsi vastuvõtt Tallinna teletorni aias oli tore ja vahva innustus õppeaasta alustamiseks. Morsiklaase said ministriga kokku lüüa haridustöötajad üle Eesti, ka meie õppejuht Kalli Pöld ja direktor Aavo Soopa

.....

Kärt Hüva sõnavõtt põhikooli lõpuaktusel 18. juunil 2019

See lugu, mis ma teile räägin, sai alguse siinsamas koolis 57 aastat tagasi. Minu vanaisa Tarmo Muring lõpetas 1962. aastal 11.b klassi ning siis oli meie kooli nimeks Viljandi 2. Keskkool. Seda ka viimast aastat, sest järgmisest aastast oli see juba 8-klassiline kool.

Kuna nemad olid selle kooli viimane lend, tuli minu vanaisal ja tema paaril klassikaaslasel peale lõpuaktust geniaalne mõte: võtta endaga kaasa ka koolikell! Seda lugu hoiti salajas ja nende aastakümnete jooksul oli koolikell järgemööda paari-kolme klassivenna käes ning viimasena hoidis seda minu vanaisa.

Mul on hea väga meel, et mina

oma lõpuaktusel saan selle kella koolile tagasi anda. Mis sellest, et 57 aastat hiljem, aga siin ta nüüd on – siin on tema õige koht!

Kuna ma siin kõnepuldis juba olen ja kõik mind kuulavad, siis tahaksin öelda: kallid sõbrad ja õpetajad - väga TORE oli teiega!

Ma annan selle kella nüüd direktorile üle.

Puhastasime kodulinna Elus peab unistama

Adele Tamberg, 8.b klass

Koolimaja lähiümbust koristas 7.b esindus koos õp Virvega

21. septembril toimus eestlaste eestvedamisel suur maailmakoristuse aktsioon (World Cleanup Day 2019). Tänavu toimus see teist korda. Ka meie kool sai vahvast üritusest osa. Küll päev varem ehk reedel käisid koristamas 5.b, 5.c, 6.a, 6.c, 7.b, 7.c, 8.b ja 8.d.

Esmalt tuli oma klass huvijuhi juures registreerida, sest kõikide Eestis koristanud koolide vahel lä-

heb loosi tasuta kontsert (koolist pidi osalema vähemalt 10% õpilastest). Seejärel pidi iga klass leidma sobiva aja ja valima koha, kuhu koristama minna.

Sellel aastal oli põhiorhk pisiprügil, nagu suitsukonidel, nätsudel, nätsu- ja kommipaberitel. Neid leidis Viljandi tänavatel ikka tohutult palju. Lisaks pisiprügile leiti ka palju muud huvitavat, sealhulgas riided, katkine fotokas, ribad, siililaip, igasugust erinevat taarat jms. Rõõmu valmistas see, et meie kooli ümbruses väga palju sodi ei olnud, väljaspool kooli territooriumi aga küll.

Õpilasi pani selline tohutu prügihulk mõtlema, kas ikka tasub pudel või kommipaber maha visata või oleks mõistlikum see kohe ilusti prügikasti viia. Lisaks kerkis ka mõte, miks ei võiks selliseid üritusi tihedamini korraldada, kas või ainult oma kooliga. Alati ei pea olema mingi suur üritus, võib ju alustada väiksemalt – näiteks oma kooli ümbruse või kodulinna puhtusega – ning siis saab sealt edasi liikuda.

Mirel Missik ja Liisa Sindi, 6.a klass

26. septembril käisid 6.a ja 6.c Endla teatris vaatamas muusikali „Oliver Twist“.

Charles Dickensi samanimelise romaani lavaversioon viib vaatajad 1830. aastate Inglismaale ning vaatab selle põhja- ja pealiskihide elu 11-aastase orvu Oliver Twisti silmade kaudu. Oliver põgeneb vaestemajast Londonisse, kus satub taskuvaraste jõuku, tutvub nende juhi Faginiga ning tunneb esimest korda elus, et ka tema kuulub kuskile. Londoni tänavail õnne otsides puutub poiss kokku erinevate inimestega ning lõpuks selgub tõe ka tema päritolu kohta.

Poiss julgeb ja oskab unistada, hoolimata keskkonnast, milles ta kasvab.

Lavastus meeldis enamasti kõigile 6.a ja 6.c klassi õpilastele ja õpetajatele. Karl Kaspar Taukari arvates oli etendus põnev ja naljakas. Talle meeldis räpp ja ei meeldinud Fortnite'i tantsud.

Õppisime looduses

Joonas Animägi, 6.c klass

Me käisime terve klassiga 5. septembril linnas maastikumängul „Igaühe loodushoid“. Seal jagunesime neljasteks gruppideks, mina olin Ekke, Marteni ja Eliisaga. Sinna jõudnud, panime meeskonnale nime ja olime valmis startima. Käisime vist pool Viljandit läbi ja see oli lõbus. Kõik punktid olid väga toredad, nii et paremat on raske välja mõelda. Meil kulus aega 2 tundi ja 3 minutit.

Ootan juba uut linnamängu.

Keskkonnaameti linnamängul osalesin Lorette, Annabeli ja Kitiga. Rajal pidi läbima 10 punkti, kus olid loodusega seotud ülesanded. Minule meeldis punkt, kus olid kaardid ja pidi välja valima need, mis on putukatele kasulikud. Meil kulus rajal 3 tundi ja 40 minutit ehk me olime kõige aeglasemad.

Lenna Loore

Ülesanded olid toredad. See oli väga tore elamus. Ma tahaks, et seda veel korraldataks. Ma sain aru, et mina ei taha enam kunagi musta teed juua. Ma ei taha enam ravimeid väga tarvitada, sest seal on kasutatud ussimürki.

Melania

Minu arvates oli kõige toredam veepunkt. Järgmine aasta võiks olla punktid huvitavamates kohtades.

Egert

Minu lemmikpunkt oli aia kujundamine.

Eliisa

Minu lemmikpunkt oli raekoja platsi juures, sest sai teada, kuidas Viljandi vanasti välja nägi. Mulle meeldis tegelikult kõik väga.

Marten

Jäime nii raja kui ka ülesannetega rahule. Ei meeldinud, et punktides olid ooteajad ja tuli oma järjekorda oodata. Selle tõttu ei saanud päris hästi aru, kuidas aega arvestati.

7.c võiskond

Kooliellu toovad värvi uued töötajad

Õpetajatega tegid tutvust Rachel Lisette Sarv, Adele Tamberg ja Elinor Luik 8.b klassist

Enne meie kooli tulekut töötas **Kertu Reinsalu** Paala koolis. Ta oli kuulnud, et Kesklinna koolis on palju õpilasi ning oleks vaja kahte sotsiaalpedagoogi.

Kuigi Kertu on siin alles lühikest aega töötanud, on tema sõnul meil väga sõbralikud õpetajad ja õpilased. Peamiselt tegutseb ta väikeste majas ehk suhtleb 1.- 4. klassi õpilastega.

Sotsiaalpedagoogi töö seisneb õpilaste kohanemis- ja käitumisprobleemide lahendamises, vahel tuleb ka koolikohustuse eiramisega tegeleda. Kiusamise, vägivallajuhumite ning suhtekonfliktide lahendamine, sotsiaalsete oskuste

õpetamine, õpilaste murede lahendamine – kõik need teemad on tema tööpõld.

Kertu sõnul on tema töös kõige olulisemad kuulamisoskus ja valmidus teha koostööd.

„Mulle meeldib lugeda, aga praegu sisustab suurema osa minu vabast ajast kaheaastane tütar,“ räägib noor ema.

Kertu on ka meie kooli vilistlane. Eredamatest mälestustest meenub talle esimesena üks kevadine jalgrattamatk. Ta õppis siis vist 8. klassis ning koos klassijuhataja Aavo Paloga sõideti Looti, kus ühe väikesemaja juures peatuti ja grilliti.

Matemaatikaõpetajana ja 4.c klassi juhatajana asus meil tööle **Eva Ool**.

Enne Viljandisse kolimist töötas õpetaja 17 aastat Saku Gümnaasiumis. Koolide ühe erinevusena toob Eva välja näiteks õpitunni, kuid lisab, et neid on muidki. Meie kooliga paistab pedagoog rahul olevat. „Mulle meeldib kooli omanäoline arhitektuur, sõbralikud ja abival-

mis kolleegid ning klassid, keda õpetan, on väga toredad,“ sõnab õpetaja. Kurvema poolena toob ta välja liigse nutiseadmete kasutamise: „Tahaksin, et lapsed osaleksid rohkem reaalses elus ja suhtleksid üksteisega ilma ekraanideta.“

„Mulle meeldib näha noori arenevas ja sirgumas ning rõõm on sellele kaasa aidata, olla osaline selles protsessis. Mulle meeldib, kui õpilastel läheb hästi ja neil silmad säravad matemaatikaga või mis tahes valdkonnaga tegeledes. Tähtis on see, et kui midagi teed, tee nii hästi, kui suudad! Kui anda endast parim, siis lähebki kõik hästi,“ lausub õpetaja Ool. Nii nagu iga õpetaja, soovib ka Eva jõuda iga õpilaseni ning püüda igäüht rohkem märgata, tunnustada ja aidata, kui vaja. „Väiksemates klassides oleks seda lihtsam teha,“ märgib ta.

Vaba aega veedab ta lastega tegeledes ja võimalikult palju kodusaaarel Saaremaal viibides ning tervislikke toite välja mõeldes. „Hingelähedased on ka sport, teater ja enesearendamine ning aias toimetamine,“ lisab õpetaja lõpetuseks.

Sellest sügisest tuli meie kooli 2.c klassi juhatajaks õpetaja **Lilian Vorobjov**. Meile tööle tulekul osutusid määravaks sinne motiveeriv õhkkond, toredad õpilased ja superägedad õpetajad. Varem töötas Lilian Valuoja Põhikoolis ja pärast kooli sulgemist Eesti suurimas internetis asuvas kaubamajas ON24. Õpetaja iseloomustab meie kooli õhkkonda tööise, sõbraliku ja toetavana ning enda sõnul on ta siin suurepäraselt kohanenud. Vabal ajal meeldib talle lugeda ning vaimu hoiab virgenä jõesaalis sporti tehes.

Aasta teenekas õpetaja on Ester Sims

Kätlin Vagel, 8.b klass

Kui kaua olete meie koolis töötanud?

Ma tulin kooli tööle 1971. aastal, nii et kokku on seega 48 aastat.

Mis on koolis nende aastate jooksul muutunud?

Muutunud on palju. Näiteks varem olid õpilastel lisaks õigusele koolis õppida ka kohustused. Nad pidid klasse koristama ja kooliaias aiatöid tegema.

Mul on meeles üks 7. klassi poiss, kelle nimi oli Bruno. Meil oli tund kooliaias ja ta ei olnud nõus tegema enda käsi mullaseks. Ta oli muidu töökas poiss, aga musta tööd ei olnud nõus tegema. Ta ütles: „Kui vanemaks saan, siis ostan endale suure maja ja palkan aedniku.“

Õpetajad peavad kogu aeg õppima õpilastega paremini suhtlema ja ajaga kaasas käima.

Kes on olnud kõige meeldejäevamad õpilased?

Palju on õpilasi, kes tulid tundi ja tahtsid õppida. Ma tahan südamest

tänada õpilasi, kes on võtnud aega, et õppida olümpiaadideks ja võistlusteks. KEAT ehk „Kaitse end ja aita teisi“ on esmaabivõistlus, millest on meie kooli õpilased ka alati osa võtnud ja häid kohti saanud.

Milline oli teie reaktsioon, kui saite teada, et olete saanud Viljandi linna aasta teeneka

õpetaja tiitli?

Pean tunnistama, et olin emotsionaalselt väga puudutatud.

Kas te olete näinud Lillat Daami?

Ma ei ole näinud ning arvan, et kui tahaks teda näha, siis peaks jääma ööseks koolimajja. Võib-olla ta ei näitagi ennast kõigile.

Meie kooli tänavused aasta õpetajad Triin Mets, Ester Sims ja Tea Eller

Oma Sõna teeb algust uue rubriigiga, kus enda mälestusi jagavad endised õpetajad ja vilistlased. Esimene intervjueeritav on omaaegne eesti keele õpetaja Reet Sinimaa, kes oli kooli almanahhi „Kui ma olin väiksekene...“ idee algataja, aastakümneid kooliteatri juhendaja, õppealajuhataja ja õpetaja. Tema poeg Mait töötab praegu meie koolis tehnoloogiaõpetajana.

Oma tööd peab tegema südamega

Reet Sinimaa isa oli olnud Eesti ohvitser ning keeldus koostööst Vene võimudega. Reet oli 4-aastane, kui isa kodust metsa põgenes ning surmati seal haarangus. Kuna isa oli olnud metsavend, kuulutati ülejäänud pere tagaotsitavaks ning seepärast põgenes nende perekond Paide kanti, kust ema pärit oli.

„Minu lapsepõlv oli üsna teistsugune kui teil, sest kasvasin üles poiste keskel,“ meenutab Reet Sinimaa. Tegin kaasa nii vähipütügid kui ka valvurina õunaraksus käimised. Küla vanainimesed hoidsid mind, sest olin pai laps. Oli üks vana naabrinaine, keda mõnikord käisin abistamas. Kord küsis

ta, miks me vennaga kinos ei käi. Vastasin, et raha pole. Mu ema töötas kolhoosis raamatupidajana, aga palgaks ei antud mitte raha, vaid vilja ja kartuleid. See naine andis mulle vahel kinoraha, küsisin vennale ka. Kahe kilomeetri kaugusel Vodja mõisas näidati filme. Ema tasus meie kinovõlad talle liha või kanamunadega.

Tegime palju tööd, mina pidin juba 5-aastaselt lehma lüpsma. Et loom mind jalaga ei lööks, seisis vend kõrval ja ajas sääski eemale.

Kui Rein kooli läks, oskasin ka mina juba lugeda. Koos vennaga mind kooli ei lastud, aga kui olin kuueseks saamas, läksin koos sõb-

ratariga, kelle ema oli seal õpetaja. Klassiruumis õppis ühe õpetajaga korraga neli klassi. Kuna oskasin juba lugeda, hakkas mul vahel tundides igav ning mind pandi krutskite eest tahvliäärde seisma.

Oli nõukogude aeg ja lastele õpetati laule kahest suurest riigijuhist – Leninist ning Stalinist. Kord kästi vennal oktoobripühade ajal Vodja mõisas aktusel Stalini-Lenini kiidulaulu esitada, mina pidin laulma venna kõrval. Seisin laval, õpetaja hakkas juba klaveril mängima, aga venda ei tulnud ega tulnud. Mis mul muud üle jäi, otsustasin, et pean üksinda laulma.

Järneb leheküljel 6

Algus leheküljel 5

Ilmselt olin ka parajalt närvis, igatahes laulsin nii: „Kaks kotkast haljal oksal, üks on Leeni, teine Taali.“ Sellest tuli piirkonnas tohutu lugu, kõik koolirahvas ja lapsevanemad ju kuulasid... Kuhu vend tol korral jäi, ma ei teagi.

Emal minuga isast ei rääkinud, aga vend teadis tõde. Ma olin jutukas tüdruk, ilmselt kardeti, et võin kogemata välja lobiseda. Mina arvasin kogu aeg, et isa on Siberis ning tuleb kunagi koju. Kui Rein midagi paha tegi, ütlesin alati: „Kui isa tagasi tuleb, küll sa siis saad!“ Ma tahtsin väga oktoobrilapseks ja pioneeriks saada. Mul polnud oktoobrilapse rinnamärgi ostmiseks raha, aga õpetaja ütles, et selle võib ka nõõbi ja punase riidetüki abil ise teha. Keerutasin riide ümber nõõbi, õmblesin märgi kleidi külge ning käisin tähtsalt ringi. Vend sai selle peale maruvihaseks ja ütles südametäiega emale: „Meil on kommunist majas.“ Emal seletas talle väga tõsiselt, et olen alles väike ja rumal.

Õotla 7-klassilises koolis oli mu eesti keele õpetaja Mai Hiimäe. Olen lapsest saadik olnud kiirkõneleja, ma pudistasin ja vuristasin. Aga õpetaja sai aru, et minuga tuleb tööd teha. Ma käisin palju esinemas – kolhoosipidudel ning valimiste päeval. Nii kujunes mul välja kaks rääkimisstiili – kodune kiirkõne ja ära õpitud kõne. Olen õpetajale väga tänulik, sest nii, nagu õpetas tema mind, õpetasin mina aastaid hiljem meie kooliteatri lapsi.“

Reet Sinimaa tahtis kooliõpetajaks saada juba 13-aastaselt. Vastselt 7. klassi lõpetanud väikest tüdrukut Viljandis asunud õpetajate seminari vastu ei võetud, soovitati hoopis keskkooli minna. Pärast Paide keskkooli lõpetamist astus Reet ikkagi Tartu pedagoogilisse kooli, seejärel kõrgkooli. Viljandi Kesklinna Kooli tuli ta 50 aastat tagasi, 1. augustil 1969.

„Esimene klass (40 õpilast!), keda juhatasin, oli väga elujõuline. Kord enne tundi seisin koridoris ja mõtlesin, kuidas neid paremini ohjeldada. Minu juurde tuli koolitadi

Arvonen, kes nägi ilmselt mu näost, et õpilased on pahandust teinud – eks teadis temagi neid ja nende iseloomu. „Ära mine sinna, ma käin ise korraks klassis ära,“ ütles ta ja läks oma harja ning tolmulapiga klassi. Ma ei tea siiani, mida ta täpselt tegi, vahest äigas neile oma lapiga... Midagi ta igatahes korda saatis, sest pärast seda oli klass tüki vaoshoitum. See ei tähendanud aga, et nende elavus kadunud oleks. Klassis kukkus nende rüselusest tihti tahvelgi alla. Üks elav poiss eespingist ütles mulle kord: „Õpetaja, ma teen teile kaardikepi, siis te lööte sellega vastu lauda ja kord on majas!“ Poisid tegid mulle tööõpetuse tunnis hulganisti kaardikeppe tagavarakski, sest üks kepp kaua vastu ei pidanud.

Minu koolitööd iseloomustasid äkklahendused. Kui olin õppealajuhataja, nägin, et kooli fuajees kasvavalt alpikannilt on kolm õit ära murtud. Ma katkestasin terve kooli tunnid ja kutsusin kõik saali, hoidsin neid selle lille pärast kinni tund aega. Aga lillede murdmist ei juhtunud enam kunagi.

Kord varastati garderoobist ühed jalanõud ära. Kõiki, kes tundidest sel ajal puudusid, tembeldasin vargaks. Hiljem tuli küll välja, kes see näppaja oli, aga teistelt ma andeks ei palunud. Ühele poisile läks see süüdistus nii hinge, et palju aastaid

hiljem palus ta, et ma loo lahti räägiks. Sain aru, et vajadusel õpilaselt andeks palumine on edasiviiv jõud.“

Paljude siinsete töötajate lood põimuvad meie kooli legendiga Lillast Daamist. Kas ka Teil on sellega seoses mõni lugu?

„Jah, see juhtus siis, kui olin õppealajuhataja. Kord läksin koos abikaasa ja oma hundikoeraga hilisõhtul pimedasse koolimajja seinal olevat suurt nuppudega tunniplaanit tegema. Peale meie polnud majas kedagi. Mina olin üks õpetajate toas ning abikaasa oli koeraga allkorrusel. Sel loomal oli rahumeelne iseloom, pean ütlema. Äkitselt tõmbas koer end lahti ja tormas valju lõrinaga trepist üles. Ta oli seal pisut aega ning tuli siis vaikselt alla tagasi. Siis ma küll mõtlesin, mida loom nägi, et nii viisi marru läks...“

Mida soovite või soovitate praegustele õpilastele ja õpetajatele?

„Õpetajatele paneksin südamele, et nad õpetaksid lapsi kirega. Morn ja ükskõikne inimene ei sobi õpetajaks. Oma tööd peab armastama, muidu ei tule midagi välja. Õpetajal peab olema alati midagi, mida õpetada, kas või oma olemusega.

Õpilastele soovin, et nad leiaksid selle, mis neid tõeliselt huvitab. Igaüks vajab elus mõnda pidepunkti, millele toetuda, olgu see sport, muusika või mis tahes, sest ainult õppida pole hea. Õpilased küsivad ning ilmselt jäävadki küsima: „Aga miks mul seda ainet vaja on!?“ Inimene, kes on väga ühekölgne, ei saa elus hakkama.

Mina arvan, et erinevate õppeainete vahel peaks valitsema tasakaal. Õpilane ei pea olema kõikidel aladel täiuslik, ent teadmised peaksid olema enam-vähem kooskõlas. Kooli ülesanne ongi pakkuda lastele teadmisi erinevatest valdkondadest, edasine elutee on igatüüpe enda otsustada. Hilisemas elus võid seista silmitsi olukordadega, kus appi tulevad koolis õpitud teadmised. Ja siis teeb see tõelist rõõmu, et oskad ikkagi edasi minna.“

Interjuueeris Triinu Kree, 8.d klass

Sügiskuu oli pidulik ja tegus

Kaina Mälgand, huvijuht

1. klassi tublid etlejad

September algas hoogsalt ka väikeste majas. Kasutati ära sooje sügispäevi ning juba esimesel koolinädalal käidi matkal. Seejärel oli koolis esinemas Tallinna Lasteteater Lepatriinu etendusega „Näed, see seal...“. Sügise algusele pühendati luuletuste esitamise konkurss, kus osalesid oma klasside julgemad esinejad. Esimestest klassidest astusid võistlustulle Timo Kris Jüris, Marta Kimmel, Marta Nurk, Arthur Kuningas, Emilia Sõukand

ja Minni Kurvits, II klassist Marii Allev, Ottomar Saag, Jette Mia Mätlik, Klara Mägi, Maru Jürmann, Aksel Saarpuu, Laureen Lehestik, Marien Hubel ja Nora Nöps. III klassist osalesid Uku Karl Markus, Robert Oja, Mattias Palmiste, Liisa Marie Tisson, Jürgen Lips. IV klassist Emily Sindi, Sandra Kaljurand, Anni Valg, Karl-Henrik Mollberg, Remii Männiste, Kristo Kimmel, Jane Bergmann, Celena Sangernebo, Feliks Oja, Anton

Avvik. Oma lemmikud valisid välja nii žürii kui ka õpetajad.

Väga menukas ja põnev oli näitus „Tere, sügis!“, kus oli väljas ligikaudu 100 eksponaati.

Raamatukogus tähistati kunstnik Edgar Valteri 90. sünniaastapäeva näituse ja raamatukogutundidega.

30. septembril oli traditsiooniline mihklilaat, mis tõi kohale palju külalastajaid.

1. oktoobril tähistati kontserdiga rahvusvahelist muusikapäeva.

E. Valteri elust ja loomingust räägib 1.a klassile Ingrid Kustavus

Mõnus matkapäev

Loore Mariel Maidla, 4.a klass

6. septembril toimus algklassidel matkapäev.

Esimesed klassid kõndisid Viiralti tamme juurde. Teised klassid võtsid ette teekonna Viiratsi mäe otsa, kus tehti piknik ja mängiti. Kolmandad klassid matkasid lauluväljakule, kus õpetaja Malle Pisarevi juhendamisel mängiti vanu rahvuslikke mänge.

Meie, 4.a ja 4.b klass, võtsime ette pikema teekonna. Kogunesime hommikul Jakobsoni kooli juurde ja alustasime matka. Siniallikul tegime pikniku ja käisime allika juures. Tagasi tulime bussiga, see oli ka väga tore.

Matk oli küll pikk, aga hea seltskonnaga tundus see lühike. Loodan, et teistel klassidel oli sama tore kui meil.

Lugejamäng

1. Milline lugu oli lehes kõige huvitavam?

2. Mis klassides on sellest õppeaastast võimalik valida valikkursusi?

3. Kes on meie kooli aasta õpetajad?

Toimetus ootab vastuseid 1. detsembrini kooli raamatukokku.

Üheksandike mõtteid kooliaasta hakul

Ootused lootused, kahtlused ja hirmud – kõik need iseloomustavad tundeid, mis on minu sees kooli algul.

Enne kooli ma teadsin, et sel aastal läheb 1. klassi minu väikevend. Mu suureks sooviks oli, et saaksin just teda enda käekõrval saali viia. Imekombel see juhtuski! See olin mina, kes 1. septembril hoidis oma väikevenna käest, just nagu oli seda teinud minu suurem vend, kui oli hoidnud veel ühe mu venna käest.

Sellised sündmused saavad juhtuda vaid tänu heale õnnele ja suurele vedamisele. Need on hetked, mis liidavad ja mille üle hiljem elus tagantjärele uhkust tunda ja rõõmustada.

Rasmus Reili

Aktuselt võtsin endaga kaasa mõtte, et enne, kui kellelegi midagi öelda, tuleb end panna teise inimese rolli ning näha olukorda tema vaatepunktist. Olen väga uhke, et minul see oskus on ning ma kasutan seda pidevalt. Eriti mõtlen end nende inimeste olukorda, keda kiusatakse, ning olen neile toeks. Selline käitumine tekitab hea tunde, kuna olen kedagi aidanud ja ta tuju paremaks muutnud. Võin olla siiralt rõõmus, kuna paljud inimesed usaldavad mind.

Kuna mul on käsil põhikooli viimane aasta, siis olen mõelnud palju oma tulevikule ja edaspidistele plaanidele ning suhtun õpingutesse tõsiselt.

Kelly Hiilaid

Selle aasta 1. september oli rõõmus, samas ka veidi kurb, sest siiski viimane aasta selles koolis ja klassis nende toredate inimestega. Kui ma võtsin käest kinni esimese klassi õpilasel, et ta saali viia, siis meenus mulle minu 1. klassi aktus. Ma olen kokku käinud üldse kolmes koolis, kuid nendest kõige rohkem meeldib Viljandi Kesklinna Kool. Siin on kõik õpetajad nii toredad ja sõbralikud.

Enda klassikaaslastega saan enamasti hästi läbi, kuid mõnikord on tulnud ikka ette näaklemist ja mõnitamist. Võib öelda, et olen nende 8 aasta jooksul päris palju arene-

Rasmus Reili oma väikevennaga

nud, suhtlemist õppinud ja sõpru juurde saanud. Mõeldes, et see on viimane aasta nende toredate inimestega, siis mõnikord läheb küll tuju kurvaks ja tekib tunne, et ei tahagi kooli lõpetada.

Grete Espenberg

Siiani on olnud septembri algus üsnagi meeldiv, aga mulle on silma jäänud ka suured muutused, mis on kaasnud 9. klassiga. Esiteks ootavad õpetajad meilt palju rohkem. Arvatakse, et 9. klassi õpilane on juba nii iseseisev, tark ja eeskujulik ning me üritamegi olla, aga sisemuselt oleme ikka veel lapsed ega oska päris eluga toime tulla.

Teiseks - esimesed tunnid pühendati kohe õppimisele. Ma olen olnud kolm kuud puhkusel ja tõesti ei olnud kohe tahtmist õppima hakata. Õpetajad oleks võinud teha lihtsalt sissejuhatus. Nii oleks olnud aega uuesti ainega harjuda.

Birgit Pilve

See, et 1. ja 9. klassil on ühine aktus, on minu arvates väga hea mõte, kuna see aitab mõista, kui vana oleme saanud ja kui palju kasvunud. Need aastad on linnulennul läinud ja see tekitab isegi natuke masendust, et see on minu viimane aasta siin koolis. Tahan sel õppeaastal palju pingutada, kuna soo-

vin edasi minna gümnaasiumi ja ülikooli. Hinded on seetõttu sellel aastal minu jaoks väga olulised.

Madara Kuld Matsin

Minu eesmärk sel aastal on, et ma õpiksin palju uut eluks vajalikku. Muidugi ka see, et saaksin kevadel eksamid tehtud ja uude kooli sisse. Õpetajatelt ootan ma sujuvat koostööd ja vastutulelikkust, ise proovin õppida tunnis nii, et teisi ei segaks ja üritan õpetajast aru saada.

Hanneloore Sarapu

Haridus on minu jaoks väga oluline osa elust. Käin Viljandi parimas koolis, kus on õpetajad, kes on õnnelikud, abivalmid ning kõige targemad.

Kaisa-Liisa Väli

Sellel aastal läksin ma 9. klassi ja see oli minu kõige armsam 1. september. Mina viisin kooli väikse Kirke. Ta oli kohe nii nunnu, et oli hea meel sellist koolijütsi saada.

Koolil on väga tähtis roll minu elus, olen siin veetnud üheksa aastat. Siit olen ma leidnud palju sõpru, mul on olnud nii väga häid kui ka mitte nii väga meeldivaid õpetajaid. Eluks ajaks jääb mulle meelde minu algklassiõpetaja Liivi. Ta on tõesti kõige parem õpetaja, keda endale soovida.

Elis Rohtla

Koolis on tore, kuna siin on enamus sõbrad, kellega on koos huvitavam õppida. Muidugi on eesmärk saada hea haridus ja ülevaade kõigest, kuid sõbrad teevad selle lihtsalt lõbusamaks. Koolis on ka head, sõbralikud ja toetavad õpetajad, kes aitavad hädast välja, kui seda tarvis.

Sander Kalamees

Eesti hümnid lauldes tulevad alati kõik patud meelde ning siis on see hetk, kus ma luban sel aastal olla parem ning mõtlen, kuidas mul tegelikult on vedanud, et selles koolis õpin. Ma tulen kooli alati hea tujuuga, sest siin ootavad sõbrad ja üleüldse on minu klass mulle nii südamesse läinud, et ma tunnen ennast nendega ülihästi.

Melani Ustinov

Lehte tegid: peatoimetaja Adele Tamberg, vastutav väljaandja Külliki Asu ja tehniline toimetaja Külliky Lohu.

Fotod: V. Neerot, K. Mälgand, J. Kruusamäe, E. Tirgo, T. Kree, erakogud. **Trükk:** OÜ Vali Press.